

*Scoala Gimnazială "Dumitru Hera" Bătești
Nr.1 2014*

FOR SCHOOL

FOR SCHOOL...

REVISTA CU ȘI DESPRE ELEV

EDITORIAL

“Drumul spre viață începe aici...”

Școala este locul în care se formează oameni, în care se modelează și se cultivă personalități.

Cu toate că ne-am obișnuit cu evenimentele cotidiene din școală, dorința noastră de a ne avânta pe un drum nou, dar și melancolia cu care privim în urmă, ne-au determinat să încununăm eforturile elevilor și ale cadrelor didactice în promovarea unui învățământ de calitate prin elaborarea unei reviste a școlii.

Și iată, odata cu venirea primăverii avem și primul număr al revistei. Prin această ediție dorim să prezentăm activitățile școlii cu care ne mândrim, preocupările, gândurile și sentimentele elevilor.

Munca susținută trebuie să fie răsplătită, să ofere bucurie celorlalți și ne dorim ca acest fapt să se împlinească prin creațiile pline de imaginație și originalitate. Vrem ca cititorul să descopere printre rânduri aceeași bucurie și satisfacție ce i-ab animat pe autori.

Sperăm ca acest prim pas să aibă succes și să-i încurajeze și pe ceilalți să ni se alature!

Colectivul de redacție

Academicianul Cristian Hera. Incursiune în culisele unui mare destin

M-am întrebat, în preajma bilanțului de final de an, dacă nu cumva este vremea, timpul însuși, cel mai mare cadou pe care ni l-a făcut bunul Dumnezeu. Se zice că „nu anii de viață contează, ci viața din ani“. Astăzi vom vorbi despre viață, despre cum trec anii și cum unele personalități, unii oameni între oameni, au reușit să surdă în fața presiunii timpului și să-și realizeze visurile. Discutăm cu domnul academician Cristian Hera, vicepreședinte al Academiei Române, președinte de onoare al

ASAS.

– Îmi aduc aminte că, în urmă cu 40 de ani, alergam pe câmpurile de la Fundulea și mă întrebam de unde are omul acesta atâta energie. Aceeași întrebare mi-o pun și astăzi. Îmi permiteți, domnule Hera, să încep cu această nedumerire: de unde atâta energie?

– Sigur că timpul este un dar. Energia aceasta este și ea un dar, unul genetic dar ține, în mare măsură, de modul în care orientezi acest dar genetic, îl valorifici. Pentru că, dacă energia este consumată în binele omului, în interes constructiv, cred că aceasta nu se epuizează, ci se amplifică.

Deoarece există niște dorințe pentru mai bine, pentru mai omenesc, pentru lucruri care, de fapt, țin de firea noastră. Și, având în vedere ceea ce menționați despre „legendarul“ institut de cercetări pentru cereale și plante tehnice de la Fundulea, am trăit toată viața în mijlocul naturii și aceasta este dăătoare de energie.

– Permiteți-mi să vă urez „La mulți ani“ cu prilejul celor 80 de ani pe care îi împlinești. Pe scara realizărilor, un om înseamnă nu doar o viață, ci o viață de muncă.. De pildă, maestrul Radu Beligan intră în Cartea Recordurilor pentru că la 95 ani încă este pe scenă. Deci, se poate. Dumneavoastră veniți iarăși cu o asemenea demonstrație. Vârsta nu mai este un impediment.

– Mă bucur că menționați numele marelui artist Radu Beligan și mă bucur că este membru de onoare al Academiei Române. Într-adevăr este extraordinar ca la această vârstă să fie pe scenă. Sigur, eu sunt pe scena științei în momentul de față, prin bunăvoința colegilor de la Academia Română, de vreme ce, cu 3 ani și jumătate în urmă, am fost ales vicepreședinte al Academiei Române și deci, în această calitate, am obligația să am forță și putere să îmi îndeplinesc îndatoririle, pentru că asta am făcut o viață întreagă și nu pot și nici nu vreau să renunț acum. Așa că toată forța și energia le pun, în momentul de față, în interesul Academiei Române, al ASAS, al științei în general și în interesul științei agricole și cercetării științifice în special.

– Părinții mei au fost învățători și mi se pare că același lucru s-a întâmplat în familia dumneavoastră – sunteți fiu de dascăli.

– Da și sunt mândru că părinții mei au fost învățători pentru că, indiferent ce-ar spune oricine, realizarea fiecăruia în viață depinde, așa cum se spune la noi, de cei 7 ani de-acasă. Și eu cred că în acei ani de la începutul vieții am primit de la părinții mei, amândoi învățători în comuna Brazi, satul Bătești, județul Prahova, mult mai mult decât cei 7 ani de-acasă: o educație, o insuflare a unei dorințe de a cunoaște mereu mai mult. Să încerci să cunoști, să înveți să studiezi și să fii om între oameni. Cu cât ești mai drept și omenos, cu atât poți să reușești mai mult în viață.

Vă mărturisesc, este o mândrie pentru mine să vă aduc la cunoștință că, aproximativ cu trei luni în urmă, la deschiderea anului școlar, școala în care părinții mei au fost învățători, iar tatăl meu a fost director mulți ani (noi am locuit în casa școlii din curtea școlii), a fost inaugurată ca Școala gimnazială „Dumitru Hera“, numele tatălui meu. Sunt și acum plin de emoție.

Am participat la deschiderea festivă a școlii sunt impresionat de faptul că a fost prezent și ministrul învățământului, o delegație parlamentară din străinătate și cea de la noi. Evenimentul acesta constituie pentru mine un lucru aparte pentru că cei din satul Bătești își aduc și acum aminte de tatăl meu și apreciază munca pe care a depus-o.

– Cum v-ați apropiat de agricultură? De ce?

În afară de faptul că am crescut la sat, mărturisesc că această atracție pentru agricultură a venit în primul rând de la bunicul meu, care era țaran în satul Bătești. Dispunea de o suprafață de pământ pe care o muncea de dimineață până seara. În timpul vacanțelor mergeam cu dânsul și răsăritul soarelui ne găsea în căruța către câmp, iar apusul soarelui ne găsea în căruța către casă. Era un om care muncea mult. Pe mine mă proteja, aveam 10-12 ani, mă ducea la umbra pomilor... Dar s-a ivit în mine curiozitatea de a cunoaște de se întâmplă, pentru că vedeam cum, pe aceeași suprafață de teren, cresc plante foarte bine dezvoltate și, la câțiva metri mai încolo, plantele erau mai puțin dezvoltate sau era invazie de buruieni.

Bunicul se străduia să mă lămurească. Având părinți învățători, cu o educație deosebită, încercau tot să mă lămurească. Dar și tatăl și mama mi spuneau: „Dacă vrei într-adevăr să cunoști tainele pământului, tainele creșterii plantelor trebuie să te duci la Facultatea de Agricultură.“ Și așa am plecat de la școala primară la liceu și, după liceu, am urmat sfatul părinților și m-am dus la Facultatea de Agricultură a Institutului Agronomic „Nicolae Bălcescu“ din București. Facultate care tocmai în anul acela înființase o secție de pedologie și agrochimie.

– Cum ați ajuns la Institutul de la Fundulea?

– Am ajuns în 1962 la Institutul de cercetare pentru cereale și plante tehnice de la Fundulea și i-am dedicat apoi aproape trei decenii. Obligația mea, ajuns acolo ca cercetător științific principal la laboratorul de îngrășăminte, era aceea de a studia diferențierea sistemului de fertilizare, de aplicare a îngrășămintelor la plantele principale de cultură din România, în funcție de proprietățile solului.

Datorită mării diversități de soluri din România, în 1966 am inițiat și am organizat o rețea experimentală de îngrășăminte, o rețea geografică, cu experiențe cu îngrășăminte de lungă durată. Aceste experiențe au avut o concepție proprie, unitară, aplicată în funcție de mediu și sol. Aceasta a fost una dintre cele mai mari realizări profesionale ale vieții mele.

– Doamnă Hera, cunoașteți bine agricultura mondială, cu atât mai mult pe cea românească. Putem sta cu fruntea sus?

– Agricultura României deține un potențial extraordinar, dar acesta nu este nici pe jumătate valorificat. Fără o cultivare coordonată după principii științifice, pe care le deținem, nu avem șansa de a ne apropia măcar de producțiile fabuloase la hectar obținute de alte state din Uniunea Europeană.

Interviu realizat de Gheorghe VERMAN

EROUL MEU PREFERAT

Prof. Ungureanu Elena

Fiecare dintre noi are un erou preferat pe care încearcă să îl imite și să îl ia exemplu.

Acesta poate fi un profesor, un prieten mai mare, un personaj din desenele animate, însă de cele mai multe ori este...mama. Așa că m-am gândit să-mi cunosc mai bine copiii de la clasa a V-a unde sunt dirigintă și una din lecțiile la dirigiență a fost "EROUL MEU PREFERAT". Ca de fiecare dată, eu am fost prima care a dat startul și mi-am prezentat eroul preferat.

I-am încurajat să se gândească la cea mai valoroasă persoană din viața lor și să-și exprime sentimentele și admirația în câteva zeci de minute. Și m-au surprins cât de sensibili sunt, și ce alegeri inspirate au făcut pentru eroul lor preferat.

Iată câteva dintre acestea :

EROUL MEU PREFERAT

de Gheorghe Timotei, clasa a V-a

De mic copil mama m-a iubit și de mine s-a îngrijit, știind că din mine poate face ceva. M-a educat, m-a învățat și mi-a dat cei 7 ani de acasă pe care puțini îi mai au. Când eram mic și mă împiedicam ea cu drag mă îngrijea și alina și pe loc îmi trecea.

Când am mai crescut tot ea a fost prima care mi-a pus foaia și creionul în mână petrecând în fiecare zi câteva ore scriind, socotind și colorând.

Mult mi-a plăcut că faceam sport în fiecare dimineață împreună. În prima zi de școală când emoțiile erau mari,

mama m-a sărutat cu drag pe frunte încurajându-mă mereu
că sunt puternic și toate emoțiile s-au spulberat ca prin farmec.

Când am fost bolnăvior, a trebuit să fiu operat de
amigdalite, tot ea a vegheat la patul meu mângâindu-mi
fruntea și totul a fost ușor. Ea m-a învățat ca în fiecare
dimineață când mă trezesc trebuie să deschid geamul, să fac
curat, să mă spăl și apoi să iau micul dejun.

La lecții în fiecare zi mă controlează și oricât de obosită
ar fi, tot își face timp pentru a povesti împreună. Eu o
apreciez pe mama pentru că face cele mai gustoase prăjituri și
mâncarea cea mai savuroasă.

Un lucru pentru care mă bucur la mama mea este că îi
plăc florile, pentru că pe mine grădina cu flori mă relaxează.

Duminicile le petrecem la picnic în pădure împreună cu
mama, tata și frații mei. Aș dori ca și atunci când o să fiu
mare să pot avea același suflet bun, iubitor și răbdător ca al
mamei mele.

Fratele meu - eroul meu

Bucur Alexandru

Când fratele meu Ionuț s-a născut pe 25 mai 2005, doctorii
i-au dat nota 10 la naștere, însă peste 2 ani am observat că are
probleme cu respirația și am hotărât împreună cu mama și tata

să mergem cu el la medic. Medicii au spus că are o boală, dar că
aceasta se poate vindeca în timp. Această boală era astmul.

A urmat o perioadă lungă de tratament. De un timp boala s-a
diminuat și a început să nu mai aibă probleme cu respirația.

De aceea eu cred că fratele meu este un învingător, deoarece el a

reușit să treacă peste această boală cumplită.

Eroul meu, mama

Eroul meu preferat este mama, deoarece ea are grijă de mine și mă înduioșează cu vocea ei dulce și caldă atunci când sunt supărată. Ea mă ajută unde îmi este mai greu și mă încurajează de fiecare dată când fac greșeli. Dar nu numai eu sunt supărată, mai este și mama uneori, iar atunci când o face, eu o alint și o înduioșez cu un sărut dulce.

Ea este dulce și iubitoare și face multe lucruri de nedescris. Mama este ca o stea care strălucește mereu pe cerul albastru. Când o să fiu mare, aș vrea să fiu la fel ca mama mea: bună, iubitoare și înțelegătoare.

Te iubesc, mami!

**Cu drag pentru
mama,**

**de la Alexandra, clasa
a V-a**

**EROUL MEU A FOST, ESTE SI
VA RAMANE MAMA**

Eroul meu este, mama. Mă ajută mereu când am nevoie, ea este totul pentru mine, aș face orice pentru ea, ea este binele meu. Mă iubeste la fel de mult cum o iubesc și eu. Mama mă ajută mereu din suflet și mă înțelege mereu, la fel cum o înțeleg și eu pe ea.

*Ghiză
Alin, CLASA A V-A*

Mama, cel mai de preț EROU
Nițu Andreea Diana clasa a V-a

In lumea acesta există multe personaje din povești sau din desene animate, dar pentru mine, mama este cel mai de preț erou din lume. Aceasta este un exemplu foarte bun, mai ales dacă ești fată cum sunt eu și vrei să faci lucrurile foarte bine. In fiecare zi învăț ceva nou de la ea cum ar fi:

- să mă comport cum trebuie,
- să obțin frumos ce îmi doresc și multe alte lucruri pe care numai o mamă te poate învăța.

Ta face întotdeauna lucrurile ca la carte, iar eu aș vrea să fiu exact ca și ea. Tot timpul când nu mă descurc la ceva și mama nu este lângă mine, mă gândesc ce ar face ea în acel caz astfel încât să reușesc.

Mama este cu adevărat un erou pentru mine!!!

TINERE CONDEIE

Viata de dupa moarte

De Oancea Emilia, clasa a VII-a

Intr-o lume în care răul și bunul sunt în conflict, se ceartă și încearcă reciproc să se distrugă, în lumea în care cerul și pământul nu se mai iubesc, în această lume am ajuns după distrugerea pământului nostru. În lumea alb-negru, în care nu mai există pic de culoare. În loc de veselie și zâmbetul inocent al copiilor, privim zilnic chipul trist și lacrimile vărsate pentru... pentru nimic, pentru ceva ce am distrus alții. Viața noastră a fost una plină de veselie și iubire, iar acum este una îndopată până la refuz de ură și dușmănie. Lumina pe care o credeam de nestins, a ajuns să fie întunericul necondiționat și fără de sfârșit. Astfel se caracterizează viața de după moarte, în care prețenii buni sunt înlocuiți cu cei răi și în care nu mai cunoaștem clinchetul clopoteilor, ci doar sunetul asurzitor al clopotelor vestitoare de lacrimi amare și de vise spulberate.

Mi-e dor...

de Stanciu Alina

Mi-e dor de ziua aceea
In care am păsit in această școală
Cu ghiozdanul pe umeri,
Cu pachetulul in mană
Si teamă in suflet.

Mi-e dor de clipele de atunci
Cand stăteam cu teamă in bancă
Știind că eu urmez să ies la tablă
Pentru a rezolva o problemă
Căreia nu-I dădeam de capăt.

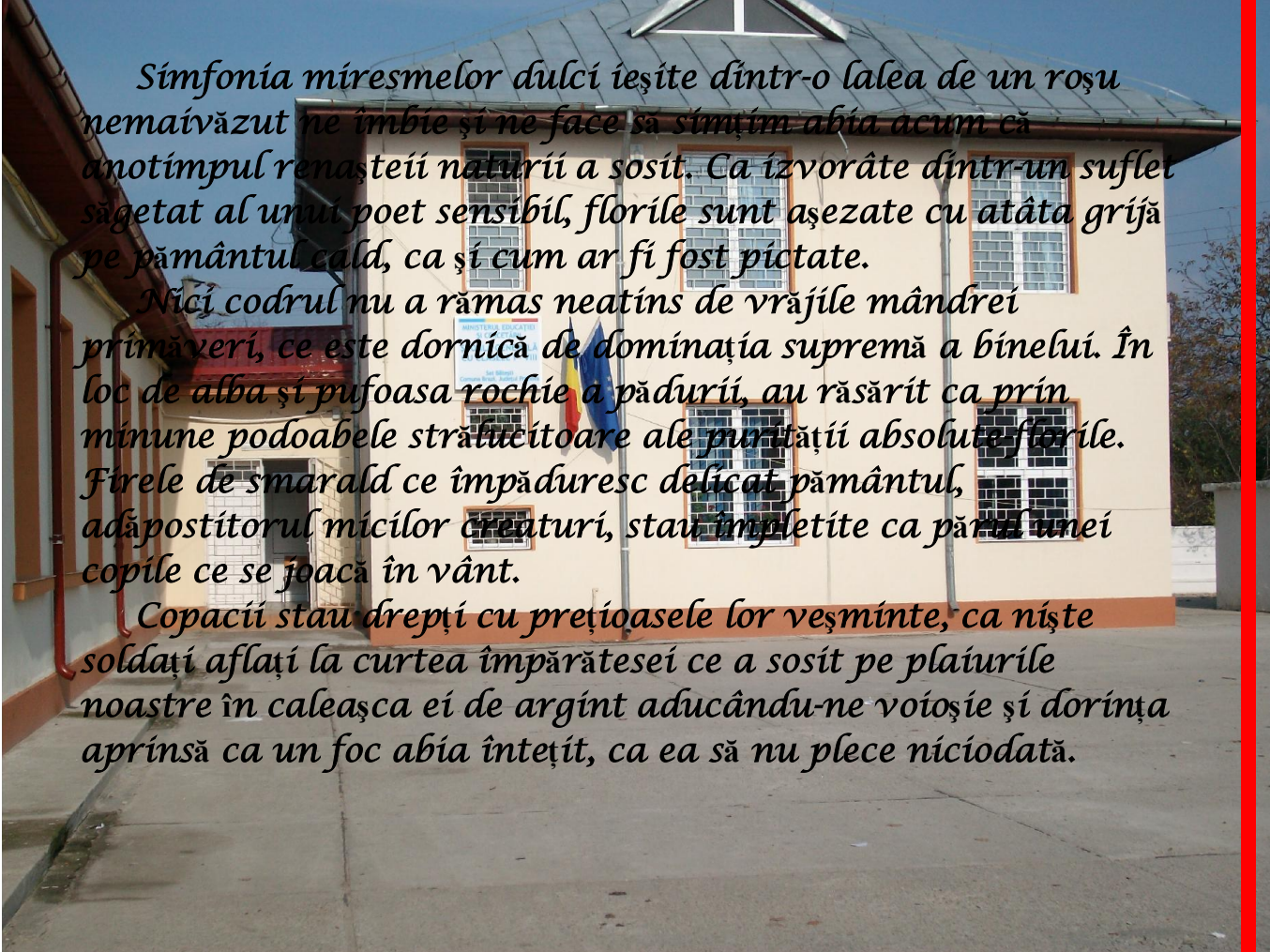
Acum acele clipe au trecut
Si iată am ajuns in clasa a VIII-a
Cand am trecut cu multa speranță
Peste toate piedicile acestor ani de viață.

Imi iau adio de la voi
Si plec cu gandul ca ne vom revedea
Cand vom istorisi despre viața fiecăruia
Si vom împărtăși momente petrecute
împreună
Alături de profesori si de alti colegi.

TINERE CONDEIE

Viata...

Oancea Emilia & Stoicescu Mara

Simfonia mireasmelor dulci ieșite dintr-o lălea de un roșu
nemaivăzut ne îmbie și ne face să simțim abia acum că
anotimpul renașteii naturii a sosit. Ca izvorâte dintr-un suflet
săgetat al unui poet sensibil, florile sunt așezate cu atâta grijă
pe pământul cald, ca și cum ar fi fost pictate.

Nici codrul nu a rămas neatins de vrăjile mândrei
primăveri, ce este dornică de dominația supremă a binelui. În
loc de alba și pufoasa rochie a pădurii, au răsărit ca prin
minune podoabele strălucitoare ale purității absolute florile.
Firele de smarald ce împăduresc delicat pământul,
adăpostitorul micilor creaturi, stau împletite ca părul unei
copile ce se joacă în vânt.

Copacii stau drepti cu prețioasele lor veșminte, ca niște
soldați aflați la curtea împărătesei ce a sosit pe platurile
noastre în caleașca ei de argint aducându-ne voioșie și dorința
aprinsă ca un foc abia întesit, ca ea să nu plece niciodată.

MI-E INIMA
de Nicolae Ana

Mi-e inima o floare
Ce-n umbră dăinuiește,
Gândindu-mă la tine
Din nou întinereste.

Mi-e inima o mare
De valuri frământată,
Dar când mă ții de mână
Se liniștește-ndată.

Mi-e inima o apă
Tăcută și pustie,
Dar când te văd pe tine
Se schimbă-n bucurie

Mi-e inima un vânt toamnătic,
Un cântec trist, de jale,
Dar când ești lângă mine
El dispare-n zare.

Mi-e inima o noapte
Cu umbre și suspine,
Dar când vorbești mi dulce
Lumina reînvie.

Mi-e inima fragilă,
Un diamant de preț.
E încă de copilă
Să n-o distrugi pe veci!

Mi-e inima o harpă
Stingheră, ruginită,
Dar când îmi vii în cale
Parcă ar fi vrăjită.

TINERII SUNT VIAȚA

Nu vreau să filozofez. De ce? Pentru că nu sunt filozof. Nu văd totul ca pe o chestie ce necesită o privire atentă, minuțioasă, o cercetare amănunțită, ce până la urmă duce la ceva abstract. Nu. Sunt doar o persoană ce vede frumusețea, ce vede Grădina Edenului din ochii migdalați ai unei tinere, ce vede floarea minusculă, dar strălucitoare ca un diamant, ascunsă în mocirlă. Nu pot gândi ca Voltaire, dar pot simți ca Eminescu, deși, poate fără să vreau, filozofez chiar din ignorarea filozofiei. Nu știu. Tot ce știu este că orice ar fi, tinerii sunt cel mai prețios dar. De ce? Poate pentru că surâsul dulce al unui copil topește inima bătrânului și nu invers. Totuși, dacă nu mă credeți, întrebați-vă: „Cum ar fi lumea fără tineri?” Ar fi ca un mormânt. Intunecată și rece, fără nici o șansă de scăpare, deoarece tinerii sunt lumină, tinerii sunt viață. Printre buclele lor aurii se întrevede Raiul, dintre buzele lor trandafirii ies triluri de privighetoare. În locul unui tablou de Michelangelo, am prefera să privesc perlele ascunse printre petalele de trandafir ale unui zâmbet tinereșc. Deoarece tinerețea pentru muritori este ca primăvara pentru floare. Este primăvara noastră, căci până la urmă, suntem flori.

Totuși, lumea s-a schimbat. Nimeni nu se poate împotrivi acestei uriașe clepsidre pe care o numim TIMP și care nu se mai întoarce niciodată. Acum ne jignim, atunci ne salutăm; acum ne mândrim cu telefoane scumpe, atunci trebuia să muncim pentru mâncarea de toate zilele; acum se țipă pe melodii ce ne zguduie mințile, atunci se valsă pe muzică fină. Dar ce ar fi lumea fără vecinul de alături care dă muzica prea tare? Ce s-ar întâmpla dacă nu ar fi toți acei tineri cu blugii rupți dinadins, cercei și I-Pod-ul în buzunar? Am pieri cu toții. De ce? Pentru că ei sunt Viitorul. Oricât de puțin s-ar vedea, ei fac ceva pentru om e-nire. Adolescentul rebel de azi va ajunge mâine, poate, scriitorul celebru.

Deci, nu-i subestimați, căci sub acel înveliș tare se află acea imagine angelică, ce se aseamănă cu o floare. O floare în coroana unei prea frumoase Afrodite, numită VIAȚĂ... sau DESTIN... ori poate ...
TINEREȚE...

NICULAE ALEXANDRA
CLASA a VIII-a

POVESTIRE DUREROS DE... DULCE

La marginea unei cetăți, trăia într-un bordei sărăcăcios o bătrânică ce se numea Ioana. Nimeni nu-și mai amintea de câți ani era nevoită să stea singură în pat datorită paraliziei de care suferea.

Singură, bolnavă, trăia în bordeiul ei micuț și murdar și dacă n-ar fi avut o vecină milostivă care să-i aducă de trei ori pe săptămână pâine, cartofi fierți și apă, de mult trupul ei firav s-ar fi odihnit în pământ.

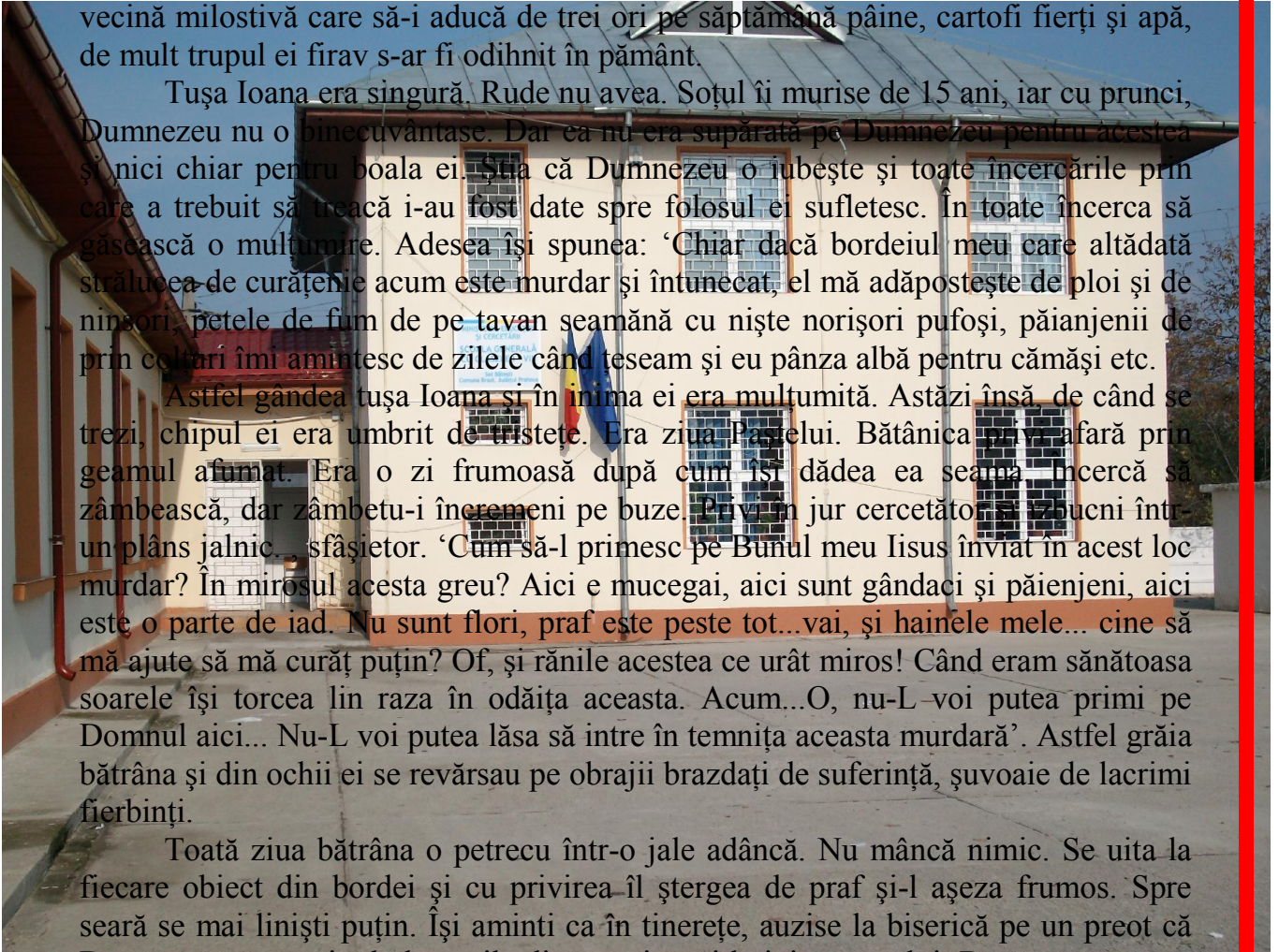
Tușa Ioana era singură. Rude nu avea. Soțul îi murise de 15 ani, iar cu prunci, Dumnezeu nu o binecuvântase. Dar ea nu era supărată pe Dumnezeu pentru acestea și nici chiar pentru boala ei. Știa că Dumnezeu o iubește și toate încercările prin care a trebuit să treacă i-au fost date spre folosul ei sufletesc. În toate încerca să găsească o mulțumire. Adesea își spunea: 'Chiar dacă bordeiul meu care altădată strălucia de curățenie acum este murdar și întunecat, el mă adăpostește de ploi și de ninsoari, petele de fum de pe tavan seamănă cu niște norișori pufoși, păianjenii de prin colțuri îmi amintesc de zilele când țeseam și eu pânza albă pentru cămăși etc.

Astfel gândea tușa Ioana și în inima ei era mulțumită. Astăzi însă, de când se trezi, chipul ei era umbrat de tristețe. Era ziua Paștelui. Bătrânică privea afară prin geamul afumat. Era o zi frumoasă după cum își dădea ea seama. Încercă să zâmbească, dar zâmbetu-i încremeni pe buze. Privi în jur cercetător și zăbucni într-un plâns jalnic, sfâșietor. 'Cum să-l primesc pe Bunul meu Iisus înviat în acest loc murdar? În mirosul acesta greu? Aici e mucegai, aici sunt gândaci și păienjenii, aici este o parte de iad. Nu sunt flori, praf este peste tot...vai, și hainele mele... cine să mă ajute să mă curăț puțin? Of, și rănilor acestea ce urât miros! Când eram sănătoasă soarele își torcea lin raza în odăița aceasta. Acum...O, nu-L voi putea primi pe Domnul aici... Nu-L voi putea lăsa să intre în temnița aceasta murdară'. Astfel grăia bătrâna și din ochii ei se revărsau pe obrajii brazdați de suferință, șuvoaie de lacrimi fierbinți.

Toată ziua bătrâna o petrecu într-o jale adâncă. Nu mănăncă nimic. Se uita la fiecare obiect din bordei și cu privirea îl ștergea de praf și-l așeza frumos. Spre seară se mai liniști puțin. Își aminti ca în tinerețe, auzise la biserică pe un preot că Dumnezeu nu se uită la lucrurile din exterior, ci la inima omului. Dacă aceasta este curată, Hristos vine și locuiește în ea.

Se înnopta bine. Bătrâna aprinse lampa de la căpătâiul ei și în tăcere aștepta. Ce aștepta?

Deodată clopotele bisericii învepură să bată cu putere, iar zvonul lor ajunsese până la bordei aducând vestea învierii. Un fior cald o făcu pe bătrâna să tremure din tot corpul. Parcă bătaia clopotului mare spunea: 'Hristos a Înviat!', iar cel mic răspundea 'Adevărat a Înviat!' 'Ce fericiți sunt cei ce pot cânta acum 'Hristos a Înviat!', ținând în mâini lumânări aprinse. Dacă ar veni vecina să-mi aducă și mie lumină de la Sfânta Biserică, ce minunat ar fi! Dar ea are grijile ei!'

Trecu un timp. Deodată, prin geam, tușa Ioana zări niște luminițe, parcă erau licurici. A, da! Erau oamenii ce se întorceau de la slujbă ducând la casele lor lumânări aprise. Glasuri vesele răzbăteau până în bordei: 'Hristos a Înviat!', 'Adevărat a Înviat!' Tușa Ioana tremura de emoție. Ce-ar fi să se deschidă acum ușa și să apară în dreptul ei vecina sau oricine altcineva să-i spună și ei vestea cea bună: 'Hristos a Înviat!'? Cât timp liniștea a fost tulburată de glasurile creștinilor, tușa Ioana mai avu o nădejde; dar când totul se scufundă iar în liniște, orice speranță pieri. Fiecare sărbătorea Paștele cu familia sa: ciocneau ouă, mâncau cozonac, la o bătrână neputincioasă ca ea nu se mai gândeau.

Bătrâna închise ochii umezi de lacrimi. Deodată, nu știe, în vis sau aievea, auzi bătăi în ușă. Își întoarse privirea într-acolo și, ce văzu? Pe ușă intra chiar însuși Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul Iisus Hristos. Bătrâna strigă cu glas tremurat: 'O, nu, nu intra te rog! Aici e murdar, e miros, e... nu, nu!' Iar mântuitorul pare acă nu o aude; înainta spre locul care adăpostea atâta suferință. Bătrâna întoarse capul de rușine și durere. 'Nu, nu se poate ca Tu, Stăpâne, Cel ce ai făcut cerul și pământul, Cel atât de curat și sfânt să Te pogori la o biată făptură! Te rog nu Te apropia de mine, o, slăvite Doamne!' Nu putu să spună mai multe căci două mâini duiioase o prinseră în brațe mângâind-o blând pe frunte. Apoi un glas ceresc se auzi: 'pace ție, Hristos a Înviat!' Nespus de bucuroasă, bătrâna abia reuși să îi răspundă: 'Adevărat a Înviat?' Lacrimi de recunoștință spălau mâinile care ștergeau cu atâta blândețe și dragoste sudoarea durerilor ei sufletești și trupești. Ce mângâiere caldă, ce glas dulce îi spune: 'curând vei veni întru odihna mea!' Bătrâna plutește, zboară. Își amintește deodată că pe acest oaspete ares nu l-a servit cu nimic. Întinde mâna și ia de pe dulap ceva înfășurat într-o hârtie. Era puțina rușinea și greutatea cu care desfăcea pachetul era ușor de înțeles că într-nsuși nu era ceva prețios. Când în sfârșit îl desfăcu, ochii Domnului descoperiră un colț de pâine neagră și uscă și un cartof fiert. Bătrâna le strânse tare la piept, le stropi cu lacrimi și spuse: 'Doamne, știi, eu cozonac nu am. Dar pâinea aceasta poate fi și cozonac în bunătatea Ta. Ou, eu nu îți pot da. Am doar acest cartof.'

Bătrâna îi întinse cu mâinile tremurând săracăciosul ei dar. Domnul o privi cu o bunătate cerească, apoi scăpă o lacrimă pe modestul dar și dispăru.

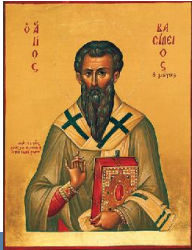
Bătrâna când se trezi, ținea în mână o bucată de cozonac și un ou roșu. Nu știa: fusese vis sau fusese cu adevărat!

'Slavă lui Hristos celui ce a Înviat!' rosti bătrâna și își atinse buzele cu multă evlavie de bucata caldă de cozonac.

Hristos Înviase și pentru ea!

Prof. Radu Viorica

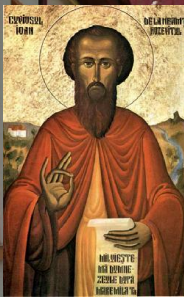
SEMNTIFICATI NUMELOR DE BOTEZ

VASILE Nume de origine greacă, format pe baza adj. „regal”(basíleios), derivat al subst. „rege, conducător” (basileos); nume calendaristic creștin; forme vechi: Vasilie, Vaselie, Vasile, Sile, Vasil, Vasilaș, Vasilicu, Vasilcea, Vasilin, Văsiu, Vasilica, Vasilena, Vasilisa.

GRIGORE Nume de origine greacă), (Grego legat de vb. „sunt completo), semnificația fiind „treaz, care treaz” (gregore veghează” nume calendaristic creștin; forme de circulație: Grigore, Gligor, Grigoran, Goran, Grigorcea, Gris, Greșa, Hrișcă, Grigorina, forma latinizată Gregoriu.

IOAN Nume teoforic, din ebr. „Yehohanan” - Yahve a avut milă; nume calendaristic creștin; forme de circulație: Ioan, Ioana, Oana, Ioanete, Ioancea, Ioanichie, Ioanin, Ioanca, Ion, Ionea, Onca, Ionac, Ionașcu, Ionel-Ionela, Nelu-Nela, Ian, Ianoș-forma maghiară, Hans-forma germană, Jan, Jana, Gianina, Ialina-forme apusele noi.

MARIA din ebraica: cea iubită, cea îndrăgită, acest nume fiind cel mai răspândit și mai drag nume folosit de credincioșii ortodocși. Pentru orice fată sau femeie este o binecuvantare să poarte acest sfânt nume, ce arată dragoste, ocrotire și smerenie, căci doar cel simplu, iubitor și smerit poate fi îndrăgit și iubit de cei din jur. „Iubirea este aripa dăruită de Dumnezeu sufletului pentru a urca până la El.” – Michelangelo.
Derivate: Mari, Meri, Mariana, Maria, Măriaora, Măriuța, Marița

s.a.

Extras din Tatiana Petrache
„Dicționar enciclopedic al numelor
de botez”, Ed. Anastasia, 1998
de către Miroiu Eneyda clasa a VIII-a

CURIOZITATI

1. *Furnicile nu dorm niciodată.* Cu toate acestea, în zorii zilei, furnicile se întind asemenea oamenilor pentru a se dezmoți.

2. Aproximativ 90% din populația întregii planete locuiește în emisfera nordică.

3. Cimпанzeii și coțofenele sunt singurele animale care își pot recunoaște imaginea într-o oglindă.

4. Barajul Hoover din SUA a fost proiectat ca să reziste pentru cel puțin

2.000 de ani. Cimentul folosit la ridicarea impresionantei construcții nu se va întări complet decât peste 500 de ani.

5. În ciuda aparențelor, două treimi din suprafața întregului continent african se află în emisfera nordică.

6. Dacă ții un caras auriu într-o încăpere lipsită de lumină, acesta va deveni, în cele din urmă, alb.

7. Irlanda este singura țară europeană în care nu există șerpi.

8. În provincia Alberta din Canada au fost uciși absolut toți șoarecii. În prezent, este singura provincie din lume în care nu există asemenea rozătoare.

9. Ochiul unui struț este mai mare decât creierul acestei pasări.

10. Pentru fiecare om de pe Terra există circa 200 de milioane de insecte. Numai termitele ne depășesc într-un raport de 10 la 1.

CURIOZITATI DESPRE PESTI

- În 1865, a fost capturat în Oceanul Atlantic un specimen de pește (Cyanea Artica) care avea un diametru de 2.15 m și o lungime (cu tentacule) de 7 m.
- Pentru pescuitul tonului, la Spjakarik, în Norvegia, s-a confecționat o plasă gigantică cu care se poate pescui la 200 m adâncime. Plasa are 1500 m lungime și cântărește 25 t. La pescuit, plasa poate înconjura 30 hectare și poate cuprinde un volum de 300.000 m³ apă. Costul plasei s-a ridicat la peste 500.000 de coroane norvegiene.

CURIOZITATI GRAMATICALE

- Un cap - o capă
- Un cal - o cală
- Un coc - o cocă
- Un rol - o rolă
- Un soi - o soia
- Un tren - o trenă
- Un pat - o pată
- Un păr - o pară
- Un cod - o coadă
- Un cord - o coardă
- Un circ - o circă
- Un cep - o ceapă
- Un foc - o focă

Scrisoare către Dumnezeu

clasa a-VI-a

Tu, Tată al tuturor, mă rog Ție, deși știu, că Lumea e neschimbată de mult, de tare demult, de când s-au despărțit săracii și bogații, Cerul și Pământul...

Tată al tuturor celor ce sunt, al celor care vor fi și al celor pentru care azi se sacrifică mulți, ca să dovedească Creația Ta, Tu, care ai făcut munții și mările, viețuitoarele, în frunte cu oamenii, Tu, care l-ai trimis pe Fiul Tău, ca să ne învețe Iubirea și Sacrificiul, luminează-ne mintile, ajută-ne să fim mai buni, să nu păcătuim cu voie, să fim cinstiți și să fim pe placul Tău ...

Ajută, Doamne, poporul nostru, să fie binecuvântat prin jertfă și mai aproape de tine, prin martiri lui nemuritori ! Ajută, Doamne toată Omenirea, să trăiască în pace și înțelegere, dincolo de vrajba pe care o insuflă aceia care vor să îți realizeze doar interesele lor egoiste !

Și apără-mă, Doamne și pe mine, să trăiesc împreună cu părinții mei, care au plecat, să muncească departe, aproape de Oceanul Atlantic ... Mă rog ție, deși simt, că mă auzi și fără să-ți vorbesc !

*Doamne, ia aminte
și la ruga mea:
Si-mi pazeste prietenii,
de orice fapta rea!
Vino TU-n durerea lor,
Si ajuta-i sa razbeasca,
Oricat de greu le-ar fi,
Sa nu se prabuseasca!
Fii, lor Doamne, pururi ajutor,
Bratul TAU puternic, scut-ocrotitor!*

I S T O R I E L O C A L A

Din harta patrimoniului cultural al județului Prahova, elaborat de Muzeul de Istorie și Arheologie al județului Prahova în 1974 rezulta faptul că pe teritoriul comunei Brazi s-au descoperit vestigiile din neolitic (în satul Negoiești), din prima treaptă a fierului (în satul Popești) și din perioada geto-dacilor și din cea a formării poporului român (în satul Bătești).

Atestarea documentară datează și ea de pe la începutul secolului al XV-lea, când Mircea cel Bătrân întărește, prin 1400-1403, locurile numite "la Mociurite" (care prin influența antroponică vor deveni cu timpul Bătești), scutind locuitorii acestor zone de dări și slujbe. Satul Negoiești apare și el atestat la mijlocul aceluiași veac, la 30 septembrie 1454, când Vladislav al II-lea ratifică unui anume Dragomir Coman o "ocina" la Negoiești. Satul Popești apare atestat documentar pentru prima oară la 28 mai 1691, când printre martorii unui proces figurează și un anume Stan, logofăt din Popești.

În a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, în 1776, se dă autorizația pentru înființarea unei manufacturi de hârtie pe moșia Bătești, iar în veacul următor, în 1841, la Popești ia ființă o fabrică de tutun. La numai câțiva ani, în 1854-1856, o echipă de geodezi austrieci, sub comanda lui Fligely, lucrează la alcătuirea unei noi hărți a țării Românești, lucrările de finisare având loc la Negoiești. De menționat că Brazi făceau parte din plasa Câmpu (1872), iar spre sfârșitul veacului (1890) din plasa Crivina, apoi iar din plasa Câmpu.

În anul 1834 este ridicată în satul Stejaru biserica din lemn Sf. Treime, de către Safta Brâncoveanu. Biserica este de plan dreptunghiular simplu, cu absida decrosată, poligonală. A fost reparată în 1888, iar în prezent figurează printre monumentele cele mai vechi din comună. La data de 13 septembrie 1872 este pusă în circulație gara Brazi (pe linia București-Ploiești), aflată la o distanță de 6,6 km față de gara Prahova și 7,6 km față de gara Ploiești Triaj, la o altitudine de 128,78 m deasupra nivelului mării.

În 1890, în satul Popești, se construiește, de către un inginer străin (Albert Paner) o moară de apă a cărui proprietar era boierul Emanoil Eahovan. În 1924 a luat ființă în satul Brazi de Sus o fabrică de sticlărie cu capital străin. Fabrica a funcționat până în 1948 când localul a fost achiziționat de întreprinderea "Drum Nou". La această fabrică lucrau circa 200 de muncitori din satele Brazi și Bătești-Popești. Aproximativ în același timp s-a construit o moară în satul Bătești (de către inginerul german G. Weper), precum și una în satul Popești.

La sfârșitul secolului al XIX-lea, localitățile comunei actuale erau împărțite în mai multe comune. Comuna Brazii de Jos și Brazii de Sus, având 600 de locuitori, o școală din 1889 și o biserică ortodoxă. Comuna era cunoscută pentru produsele de olărit, vândute în special la Ploiești. Comuna Bătești cuprindea satul Bătești și Moara-Cătunul (actualmente Moara, comuna Puchenii Mari), având împreună 767 de locuitori și o biserică datând dinainte de 1841. Aceste comune erau în plasa Crivina. În plasa Târgșorul se aflau comuna Negoești, cu satele Zahanaua (astăzi în comuna Târgșoru Vechi), Găvana (dispărut), Negoești și Stejaru, având împreună 940 de locuitori, o școală cu 65 de elevi înființată la 1890 și trei biserici, din care două pe teritoriul actual al comunei Brazii de Jos și comuna Popești cu 448 de locuitori și o biserică fondată de Olimpia Lahovari.

În 1925 comuna este consemnată de Anuarul Socec în aceeași plasă, cu satele Moara, Brazii de Jos și Brazii de Sus și 2896 de locuitori.

Afă unitate industrială înființată în satul Brazii de Jos a fost Atelierul de Teracotă. Tot în același timp ia ființă și o fabrică de sifoane, proprietar fiind Constantin Spiridon. În aprilie 1934 societatea "Creditul Minier" (înființată în 1919 la București) a început construirea unei rafinării la Brazii de Jos, pe care a dat-o în funcțiune la 15 iunie 1935. Rafinăria a suferit grave avarii în timpul bombardamentelor aeriene din timpul celui de-al doilea război mondial. La 11 iunie 1948 rafinăria a fost naționalizată.

În 1950, comuna Brazii de Jos a fost transferată orașului regional Ploiești, reședința regiunii Prahova și apoi a regiunii Ploiești; în 1968 comuna Brazii de Jos a absorbit comuna Popești și o parte din comunele Bătești și Negoești, fiind inclusă din nou în județul Prahova.

În comuna Brazii de Jos se află două monumente istorice de interes național: conacul Nicolau (prima jumătate a secolului al XIX-lea) din satul Brazii de Jos; și biserica de lemn „Sfânta Treime” (secolul al XVIII-lea) din satul Stejaru. În rest, singurul obiectiv din comună inclus în lista monumentelor istorice din județul Prahova ca monument de interes local este situl arheologic de la „cantonul CFR 50A” din zona satului Bătești, unde s-au găsit urmele unei așezări din secolele al V-lea–al VII-lea e.n.

PITAGORA ȘI ȘCOALA PITAGOREICĂ

Prof.Elena Ungureanu, Școala gimnazială
DUMITRU HERA Bătești

Pitagora a fost unul dintre primii și marii deschizători de drumuri în matematică .

De la Pitagora nu s-a păstrat nimic scris, însă se presupune că s-a născut în insula Samos cu circa 580 ani î.e.n., a învățat cu Thales din Milet iar apoi s-a stabilit în sudul Italiei. Aici înființează cea dintâi școală italică a Greciei antice „Școala pitagoreică” pe frontispiciul căreia trona deviza **”NUMERELE GUVERNEAZĂ LUMEA”**. Pitagoreicii aveau ca semn de unire Pentagonul stelat (pentagrama), semn cu o semnificație mistică, literele scrise în vârfurile pentagonului corespund cuvântului “salut” iar concepția pitagoreicilor era foarte clară: numerele reprezentau esența tuturor lucrurilor și întregul univers constituia o armonie de numere. Aceste numere aveau proprietăți mistice; numărul nu reprezenta ca astăzi un simbol abstract ci o realitate concretă care permite evaluarea unei mulțimi sau mărimi, prin numărare, măsurare, cântărire. Numerele puteau fi reprezentate prin diferite puncte aranjate în diverse moduri, obținând figuri geometrice. Astfel apare legătura dintre aritmetică și algebră, figurile geometrice se nasc, se compun și se descompun numai cu ajutorul numerelor întregi .

De asemenea, este remarcabil faptul că în școala lui Pitagora s-au folosit pentru prima dată conceptele de infinit și de unghi, au fost descoperite numerele iraționale și nu în ultimul rând au fost studiate proporțiile. Au fost studiate numerele *perfecte*, *imperfecte* și *supraperfecte*. Se știe că un număr se numește *perfect* dacă suma divizorilor săi S (exceptând numărul însuși) este egală cu numărul dat N , exemplu $6=1+2+3$; $28=1+2+4+7+14$; un număr se numește *supraperfect* dacă $N < S$ exemplu $12 < 1+2+3+4+6$; $20 < 1+2+4+5+10$; iar dacă $N > S$ atunci numărul se numește *imperfect* exemplu $14 > 1+2+7$; $22 > 1+2+11$. În școala pitagoreică s-au studiat și *numerele prietene* – fiecare din ele este egal cu suma divizorilor celuilalt. Lui Pitagora i se atribuie găsirea primei perechi de numere prietene 220 și 284. $220=1+2+4+7+14$ iar $284=1+2+4+5+10+11+20+22+44+55+110$, a doua pereche de numere prietene 17296 și 18416 fiind găsită abia în anul 1636 de Pierre Fermat.

O altă teorie dezvoltată de Pitagora a fost cea cosmogonică care presupune că toate corpurile cerești erau situate pe zece sfere și se roteau pe niște traiectorii circulare în jurul unui foc sacru și astfel apare pentru prima dată teoria că pământul nu se află în centrul lumii.

Tot în școala pitagoreică s-au studiat cele trei medii: aritmetică m_a , geometrică m_g și armonică m_h ; folosind aceste medii s-a stabilit că pentru două numere, $m_a \cdot m_h = m_g^2$.

Însă celebra **Teoremă a lui Pitagora: Intr-un triunghi dreptunghic pătratul lungimii ipotenuzei este egal cu suma pătratelor lungimilor catetelor** s-a bucurat în toate timpurile de o mare popularitate, atât prin aplicațiile ei în știință și în tehnică, prin generalizările și particularitățile ei, dar mai ales prin numărul mare de demonstrații ce i s-au dat. Din cele peste 2000 de demonstrații, 8 aparțin unor profesori români, altele atribuite lui Pitagora, Euclid, Leonardo da Vinci.

Au fost apoi determinate formule care permit găsirea numerelor pitagoreice precum și construcția numerelor iraționale cu rigla și compasul. Trebuie să recunoaștem nu doar numărul enorm de mare al aplicațiilor acetei teoreme dar și faptul că o teoremă mai simplă și mai utilă nu există.

Importanța acestei teoreme a făcut ca enunțul său să fie transpus în versuri:
„Ipotenuza la pătrat, / De vei dori oricând a ridica, / Peste catete la pătrat, / A căror sumă să o faci, vei da.”

Iată deci că matematica înseamnă *utilitate*, *poezie*, *frumusețe*, *farmec* și *imaginație*, cele cinci candelor din *Capela Pitagora*.

9 MAI ZIUA EUROPEI = ZIUA NOASTRĂ

*„Sărbătoarea este o regenerare a ființei prin regenerarea timpului”
(Mircea Eliade)*

Fiind o sărbătoare europeană, ca semn de respect pentru această zi cu triplă semnificație pentru noi, românii, colectivul de elevi de la Școala Gimnazială Dumitru Hera Bătești, a organizat un mic proiect, care a conținut activități diversificate, pe centre de interes, alcătuind ateliere de lucru în echipă în funcție de tema aleasă: creații artistice și literare, confecționarea de stegulețe ale țărilor din Uniunea Europeană etc.

Au avut loc dezbateri, lecții cu conținut istoric și civic, concursuri menite să permită conștientizarea de către copii a drepturilor lor, dar și a unor aspecte legate de Uniunea Europeană: date istorice, rolul instituțiilor acesteia, a simbolurilor implicate, precum și a beneficiilor pe care țara noastră, respectiv copiii le au în urma aderării noastre la Uniunea Europeană.

Agenda zilei de 9 Mai a debutat cu:
➤ discuții pe marginea activităților desfășurate;
➤ program artistic;
➤ prezentarea unui material Power Point dedicat Zilei Europei;
➤ lansarea de baloane colorate pe terenul de sport, fiecare conținând un mesaj, o dorință;
➤ realizarea de afișe și panouri cu creațiile elevilor.

Atmosfera din timpul desfășurării evenimentelor a fost deosebită. Pe chipurile copiilor se citea bucuria, că pot participa la un moment atât de deosebit. Activitățile desfășurate au sensibilizat atât pe elevi cât și pe cei care au participat, cadre didactice, conducerea școlii, părinți, bunici etc.

Pentru noi, aceste activități ne oferă experiențe noi, aduc relaxare și întinerire. Participăm alături de copii, ne contopim în sentimentele ce se nasc în acele clipe și retrăim copilăria de de altădată. Chiar dacă nu vor reține prea multe amănunte despre semnificația zilei de 9 Mai, își vor aminti cu siguranță peste ani de ceea ce unii au exprimat prin cântece, prin dans, prin versuri, prin creații literare sau alții au exprimat fără cuvinte, cu ajutorul minții creatoare și al cutiei de acuarele și vor reține motto- ul „**ZIUA EUROPEI ESTE ȘI ZIUA TA!**”

Ne dorim cu toții, copii și cadre didactice să învățăm în clase moderne, într-o școală europeană, iar orașul în care trăim să arate ca oricare altul din Uniune. Suntem în multe privințe diferiți, dar avem în comun aspirații, dorințe și certitudini că pășim pe un drum bun!

Din creațiile elevilor:

A FOST ODATĂ CA NICIODATĂ... ” așa încep toate poveștile frumoase cu zâne, Feți-Frumoși și zmei năzdrăvani. A FOST ODATĂ ...1 IANUARIE 2007, ziua când ROMÂNIA a fost primită în marea familie a Europei. Deși, dintotdeauna am fost pe acest micuț , dar impunător continent, „bătrâna doamnă” ne-a primit cu brațele deschise așa cum bunica își primește nepoții.

Odată cu acest pas uriaș și important ,românii și-au asumat o mare responsabilitate. Trebuie să muncim mai mul, să ne transformăm în adevărați europeni, să învățăm să trăim și să ne bucurăm de viață la fel ca și ceilalți.

Sigur că este un drum lung și greu, plin de obstacole, dar geniul poporului român va face ca toate piedicile să dispară ca prin farmec.

PETRE LAURA

Colectivul de redacție al revistei:

Coordonatori :

Profesor de matematica Ungureanu Elena

Profesor de istorie Petre Laura

Profesor de religie Radu Viorica

Tehnoredactare: prof. Petre Laura

Elevi Ivan Valentin și

Niculae Alexandra

Stanciu Alina

*Mulumim echipei de redactie si colaboratorilor
nostri, elevii Scolii Gimnaziale "Dumitru Hera"
Batesti*

